

DOMSTOLENS DOM

af 12. september 2000

i sag C-260/98, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Helleniske Republik⁽¹⁾

(Traktatbrud — artikel 4, stk. 5, i sjette momsdirektiv — veje, der stilles til rådighed mod betaling af vejafgift — momsfritagelse — forordning (EØF, Euratom) nr. 1552/89 og nr. 1553/89 — egne indtægter hidrørende fra moms)

(2000/C 316/19)

(Processprog: græsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-260/98, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldægtigede: D. Gouloussis og H. Michard) mod Den Helleniske Republik (befuldægtigede: P. Mylonopoulos og A. Rokofyllou), angående en påstand om, at det fastslås, at Den Helleniske Republik har tilsidesat de forpligtelser, der påhviler den i medfør af EF-traktaten, idet den i strid med artikel 2 og 4 i Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag (EFT L 145, s. 1) har undladt at opkræve merværdiafgift af vejafgifter, som betales af brugerne som vederlag for en tjenesteydelse bestående i, at motorveje og andre vejanlæg stilles til rådighed for dem, og idet den således har undladt at indbetale egne indtægter med forfaldne renter i henhold til Rådets forordning (EØF, Euratom) nr. 1552/89 af 29. maj 1989 om gennemførelse af afgørelse 88/376/EØF, Euratom om ordningen for Fællesskabernes egne indtægter (EFT L 155, s. 1) og Rådets forordning (EØF, Euratom) nr. 1553/89 af 29. maj 1989 om den endelige ordning for ensartet opkrævning af egne indtægter hidrørende fra merværdiafgiften (EFT L 155, s. 9), har Domstolen, sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene J.C. Moitinho de Almeida (refererende dommer), L. Sevón og R. Schintgen samt dommerne P.J.G. Kapteyn, C. Gulmann, J.-P. Puissochet, P. Jann, H. Ragnemalm, V. Skouris og F. Macken; generaladvokat: S. Alber; justitssekretær: ekspeditionssekretær D. Louterman-Hubeau og ekspeditionssekretær H.A. Rühl, den 12. september 2000 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Den Helleniske Republik frifindes.
- 2) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber betaler sagens omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 299 af 26.9.1998.

DOMSTOLENS DOM

af 12. september 2000

i sag C-366/98, straffesag mod Yannick Geffroy og Casino France SNC (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Cour d'appel de Lyon)⁽¹⁾

(»Frie varebevægelser — nationale regler om markedsføring af et produkt — betegnelse og mærkning — nationale regler, som påbyder anvendelsen af medlemsstatens officielle sprog — direktiv 79/112/EØF«)

(2000/C 316/20)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-366/98, angående en anmodning, som Cour d'appel de Lyon (Frankrig) i medfør af EF-traktatens artikel 177 (nu artikel 234 EF) har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende straffesag mod Yannick Geffroy og Casino France SNC, som civilretligt ansvarlig, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af EF-traktatens artikel 30 (efter ændring nu artikel 28 EF) og artikel 14 i Rådets direktiv 79/112/EØF af 18. december 1978 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om mærkning af og præsentationsmåder for levnedsmidler bestemt til den endelige forbruger samt om reklame for sådanne levnedsmidler (EFT 1979 L 33, s. 1), som ændret ved Kommissionens direktiv 93/102/EF af 16. november 1993 (EFT L 291, s. 14), har Domstolen, sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene J.C. Moitinho de Almeida, D.A.O. Edward (refererende dommer) og L. Sevón samt dommerne C. Gulmann, J.-P. Puissochet, P. Jann, H. Ragnemalm og M. Wathelet; generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer; justitssekretær: fuldmægtig L. Hewlett, den 12. september 2000 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) EF-traktatens artikel 30 (efter ændring nu artikel 28 EF) og artikel 14 i Rådets direktiv 79/112/EØF af 18. december 1978 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om mærkning af og præsentationsmåder for levnedsmidler bestemt til den endelige forbruger samt om reklame for sådanne levnedsmidler, som ændret ved Kommissionens direktiv 93/102/EF af 16. november 1993, er ikke til hinder for en national lovgivning, som foreskriver, at mærkningen af levnedsmidler og dennes nærmere udformning ikke må være af en sådan art, at den vildleder køberen eller forbrugeren, især med hensyn til disse levnedsmidlers beskaffenhed.